

Hồi 73

Hạ Rừng Tùng

Đỗ Duy Sinh nghiêm nét mặt, nói:

- Hai vị đừng tranh luận một cách vô vị như vậy. Hạ huynh hãy hướng dẫn thi hành công việc thì tốt hơn.

Hạ Vân Phong quay lại, nói:

- Ba vị đạo trưởng của phái Côn Luân đã được Đỗ huynh thừa nhận, phụ trách hướng dẫn đi đoạt Qui Nguyên Mật Tập rồi, thì bản đạo cần gì phải hướng dẫn.

Đỗ Duy Sinh mặt đỏ phừng phừng, ấp ớ vài tiếng rồi im bặt.

Hạ Vân Phong mỉm cười quay qua phía ba vị trưởng lão phái Nga Mi, nói:

- Ba lão huynh vừa chạm tay với bọn Xuyên Trung Tứ Xú, bây giờ có thể giao đấu với họ nữa không ?

Siêu Nguyên còn đang phân vân chưa biết phải trả lời ra sao, thì đã nghe Hạ Vân Phong nói như có ý ra lệnh:

- Xin Đằng huynh dẫn hai đệ tử chia ra đi tiếp chiến với Hồng Kỳ và Lam Kỳ phân cuộc. Đỗ huynh cùng hai sư đệ tiếp chiến với Bạch Kỳ và Hắc Kỳ phân cuộc. Bản đạo xin tiếp chiến với Huỳnh Kỳ phân cuộc. Còn vị thiếu niên áo vàng kia, bản đạo muốn làm phiên phái Côn Luân...

Thông Linh đạo trưởng không để cho Hạ Vân Phong nói hết lời, vội lên tiếng:

- Chúng tôi đã nhận trách nhiệm đoạt lấy Qui Nguyên Mật Tập rồi, không thể nào nhận thêm trách nhiệm được nữa. Vậy xin phiền Hạ huynh.

Hạ Vân Phong cười ha hả nói:

- Bản đạo không dám làm phiền quý huynh như vậy. Ý bản đạo muốn mời một đệ tử của quý phái giúp tay thôi.

Ngọc Chánh Tử nghiêm nghị, nói:

- Bản đạo tin chắc rằng với sức của hấn không thể nào đủ sức để đảm nhận được trách nhiệm nặng nề ấy.

Hạ Vân Phong cười ha hả, nhìn thẳng vào Mã Quân Vũ, nói:

- Xin ba vị đạo huynh cứ yên tâm, bản đạo tin chắc với Thiên Cang Chưởng và Phân Quang Kiếm Pháp của phái Côn Luân, hẳn có thể thành công được theo ý muốn.

Đỗ Duy Sinh cười ha hả, xen vào:

- Hạ huynh nói rất đúng, và hai môn này là một tuyệt học trên giang hồ, ai ai cũng đều nghe uy phong của nó. Lão phu tin chắc sẽ đạt được kết quả. Nếu có bề nào, lão phu nguyện đem mạng mình giúp đỡ mọi phương diện.

Ngọc Chánh Tử quay đầu lại, liếc nhìn Mã Quân Vũ, thầm nghĩ:

“Hôm nay nếu ta không để hấn ra tay thì danh tiếng của phái Côn Luân sẽ vùi chôn dưới đáy bùn, còn mặt mũi nào nhìn các võ lâm nữa. Chỉ sợ hấn còn mang bệnh không thể chống nổi với đối phương.”

Bao nhiêu ý nghĩ ấy quay cuồng trong đầu bà, làm cho sắc mặt bà trong khoảnh khắc biến đổi qua nhiều trạng thái khác thường.

Mã Quân Vũ thấy nét mặt sư thúc đã hiểu ngay mối lo lắng ấy, nên vội vã bước đến quì trước mặt Huyền Thanh đạo trưởng, thưa:

- Đệ tử thương thế đã bớt, xin sư phụ cho con được phép nhận lãnh trách nhiệm đó.

Ngọc Chánh Tử vừa mở miệng muốn nói thì Đỗ Duy Sinh đã nói trước:

- Tiểu hiệp thật có hào khí và đúng là đệ tử của phái Côn Luân.

Cử chỉ của Mã Quân Vũ làm cho đôi mày liễu của Lam Tiểu Diệp cong lại, nàng đập vai Bạch Vân Phi nói nhỏ:

- Mã huynh bệnh tình chưa lành hẳn, làm sao có thể giao chiến được. Nếu bệnh tái phát ắt khó chữa khỏi. Tỷ hãy gọi Mã huynh về là tốt hơn.

Bạch Vân Phi đang theo dõi hành động của Mã Quân Vũ, bỗng nghe bên tai có tiếng của Lam Tiểu Diệp nói nàng vội quay đầu lại vui vẻ đáp:

- Muội muội cứ an tâm ! Không hề gì đâu, cứ để cho huynh ấy ra trận.

Lam Tiểu Diệp mặt buồn rười rượi, đưa tay vào túi, lấy ra một viên đan dược, bước đến bên Quân Vũ. Còn cách Quân Vũ chừng ba thước, bỗng nàng nhớ lại điều gì, dừng chân thầm nghĩ:

“Nếu ta đến bên chàng ắt mọi người để tâm đến. Họ đều là cao thủ võ lâm, một khi đã chú ý thì thật khó lòng. Chi bằng nhờ sư muội huynh ấy trao giùm thì hay hơn.”

Nghĩ như thế, nàng vội bước đến bên Thanh Loan nói nhỏ:

- Loan muội ! Hãy mau đem viên thuốc này đến cho Mã huynh uống đi. Nên nhớ đừng để ai thấy nhé.

Thanh Loan quay mình lại, tươi cười cầm lấy viên thuốc bước đến bên Mã Quân Vũ.

Bạch Vân Phi thấy hành động của Lam Tiểu Diệp như thế, quắc mắt nhìn nàng như có vẻ trách móc. Nàng thở dài một tiếng, rồi quay đi phía khác.

Lam Tiểu Diệp cảm thấy nóng ra cả người, hổ thẹn, cúi đầu vào vai Bạch Vân Phi nói nhỏ nhỏ:

- Tỷ tỷ ! Muội đã làm việc sai lầm ! Vậy tỷ tỷ tha lỗi cho.

Bạch Vân Phi nén giận, quay lại tươi cười nói:

- Muội đâu có làm việc gì sai đâu ! Chỉ có tỷ mới là kẻ không đúng đắn.

Lam Tiểu Diệp quá ngạc nhiên, hỏi:

- Tỷ tỷ có làm chuyện gì sai đâu ?

Bạch Vân Phi không ngờ Lam Tiểu Diệp có thể hỏi được câu đó, nàng lúng túng ấm ở một lúc mới nói được:

- Bây giờ không tiện nói ra. Vậy đợi lúc nào chúng ta đoạt được Qui Nguyên Mật Tập đem về, rồi tỷ sẽ nói cho nghe.

Lam Tiểu Diệp “ừ” một tiếng, không truy vấn nữa. Nàng dựa đầu vào vai Bạch Vân Phi, ngửa mặt lên trời nhìn những đám mây bay lững lờ theo chiều gió, và trong đôi mắt hiện ra vẻ ưu tư.

Huyền Thanh đạo trưởng đưa mắt nhìn quanh, thấy hai thiếu nữ mặt đẹp như ngọc, dáng điệu mỹ miều đang lo lắng cho Mã Quân Vũ làm cho ông phải buông tiếng thở dài, thầm than:

“Xem ra họ đều có tình ý với Mã Quân Vũ khá đậm đà. Song không biết đời Quân Vũ sẽ ra sao. Nếu một khi hấn gây ra nhiều đau khổ cho các cô gái này thì tội lỗi của hấn không nhỏ, mà thanh danh phái Côn Luân cũng không tốt. Chi bằng nhân dịp này, ta đem hấn về Kim Đỉnh Phong, phạt hấn một thời gian cấm bước chân vào giang hồ may ra mới có thể cứu vãn tình trạng này.”

Nghĩ thế, ông đưa mắt nhìn Mã Quân Vũ thì thấy Thanh Loan đến gần, trao cho chàng một viên thuốc. Vẻ mặt nàng tươi cười, tỏ vẻ sung sướng, nói khẽ :

- Mã huynh ! Lam tỷ trao cho huynh viên thuốc này và bảo huynh uống mau đi.

Quân Vũ liếc thấy viên thuốc này đúng là hỏa đan.

Chàng sức nhớ lại dĩ vãng thầm nghĩ:

“Lúc ở trên ghe nàng nói có năm viên hỏa đan nhưng nàng đã cho ta hai viên, bây giờ lại thêm một viên nữa thì nàng chỉ còn hai viên. Thường ngày nàng đối với ta tỏ ra nhạt nhẽo, gắt gỏng, lại còn nghi cho ta lấy cắp Qui Nguyên Mật Tập. Tại sao bây giờ nàng lại đem thuốc cho ta uống ? Như vậy ta có nên uống hay không ?”

Muốn từ chối, nhưng chàng lại nghĩ:

“Thương thế của ta chưa bớt, nếu lát nữa giao đấu với địch rủi ro thất bại thì thanh danh phái Côn Luân còn gì. Chi bằng ta cứ uống vào cho thêm sức rồi sau sẽ hay.”

Nghĩ như thế, chàng đưa tay tiếp lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt trửng.

Thanh Loan thấy thế đưa nhìn Lam Tiểu Địch mỉm một nụ cười tươi.

Bổng Đỗ Duy Sinh cười ha hả, nói:

- Hạ huynh quả thật con người túc trí đa mưu, trên thế gian có một không hai, lão phu thành thật có lời khen ngợi.

Hạ Vân Phong thấy Đỗ Duy Sinh khen tặng, lòng khoan khoái vô cùng. Nhưng ông ta nhún nhường, nói:

- Đỗ huynh đừng quá khen bần đạo. Bần đạo đã bất tài, không biết tìm lời bày tỏ cho Côn Luân Tam Tử hiểu được ý muốn của chúng ta mà còn làm phật ý nữa.

Đỗ Duy Sinh vuốt râu cười khà, nói:

- Việc đó Hạ huynh đừng lo, lão phu tin chắc Côn Luân Tam Tử là người có hào khí lại sáng suốt, không vì thế mà từ chối đâu.

Thông Linh đạo trưởng nét mặt nghiêm nghị quay lại hỏi Mã Quân Vũ:

- Trận đấu rất quan hệ đến thanh danh của môn phái Côn Luân. Người có thể đảm nhận được trọng trách chăng ?

Mã Quân Vũ cúi đầu, nói với vẻ cương quyết:

- Xin sư thúc đừng bận tâm, đệ tử nếu không làm tròn bổn phận xin lấy mạng mình để tạ tội.

Thông Linh đạo trưởng nói như vậy là vì ông biết Quân Vũ không phải địch thủ của Tô Hùng. Hơn nữa chàng còn đang bị bệnh nên ông muốn bảo chàng từ chối đừng nhận trách nhiệm đó, nào ngờ chàng lại tỏ ra cương quyết, đòi lấy mạng sống để bảo vệ thanh danh, làm cho ông thất vọng thở ra một hơi dài rồi đưa mắt nhìn Huyền Thanh đạo trưởng để hỏi ý kiến.

Huyền Thanh vẫn đứng yên, không trả lời. Ông quay lại nói với Quân Vũ:

- Thôi được ! Người đã muốn ta cũng không cản ngăn làm chi. Nhưng người phải cẩn thận.

Hạ Vân Phong thấy Côn Luân Tam Tử đã bằng lòng theo lời nói của mình, cười ha hả nói:

- Như thế công việc đã xong, chúng ta cần thi hành gấp đừng chậm trễ tổn thì giờ vô ích. Xin mời quý vị theo tôi.

Dứt lời, ông nhún vai, co chân chạy thẳng vào rừng biến mất sau những chòm cây rậm.

Tiếp đó Đỗ Duy Sinh cười đắc ý thò tay vào túi lấy ra một nắm Kim Hoàn cầm tay, múa cây gậy trúc mấy vòng, co giò đuổi theo hướng Hạ Vân Phong.

Đằng Lôi liếc nhìn ba vị phái Nga Mi và Côn Luân Tam Tử cười nói:

- Hạ huynh và Đỗ huynh đã mạo hiểm thi hành công việc. Vậy chúng ta cũng nên thực hiện nhiệm vụ của mình kéo trễ.

Đằng Lôi nói chưa dứt lời, đã thấy Nga Mi Tam Lão phóng mình chạy vụt vào rừng.

Sở dĩ ba vị cao thủ phái Nga Mi hôm nay sốt sắng như thế vì trong thâm tâm họ cố ý bắt cho được các phân cuộc phái Thiên Long để chuộc lại vị chưởng môn Siêu Phàm, đồng thời cũng để cứu vãn cái nhục vừa rồi.

Thông Linh đạo trưởng quay lại nói với Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử:

- Chúng ta tuy không có ý định giết Qui Nguyên Mật Tập, song cũng không nên để nó lọt vào tay Tô Bằng Hải. Vì Qui Nguyên Mật Tập là vật quý nhất của võ lâm nếu để lọt vào tay một người độc ác thì tai hại không nhỏ. Sư huynh và sư muội nghĩ sao về vấn đề này ?

Huyền Thanh đạo trưởng ôn tồn nói:

- Ta cũng có ý nghĩ đó, chẳng biết ý kiến sư muội ra sao ?

Ngọc Chánh Tử vốn không muốn dính líu vào việc đoạt Qui Nguyên Mật Tập đã từ lâu. Bà ta đã tỏ ra nhiều cử chỉ không màng đến. Tuy nhiên trước mặt các cao thủ của chín đại môn phái, bà không muốn nói ra.

Thông Linh đạo trưởng nghiêm nghị, rút trường kiếm cầm tay, nói:

- Sư huynh và sư muội không có ý gì phản đối. Vậy thì chúng ta vào rừng thi hành nhiệm vụ.

Dứt lời, ông tung mình chạy vào rừng trước.

Huyền Thanh đạo trưởng cùng Ngọc Chánh Tử nối gót theo sau.

Mã Quân Vũ vội quay lại nói với Thanh Loan:

- Loan muội ! Muội hãy ở lại với Đại tỷ tỷ nhé.

Lý Thanh Loan nghe nói giật mình quay đầu lại thì không thấy Mã Quân Vũ đâu nữa.

Nàng thấy quần hùng đã đi hết, lòng lo ngại cho Mã Quân Vũ, sư phụ và sư thúc không biết có gặp điều gì rủi ro không.

Bạch Vân Phi thấy nét mặt Thanh Loan ngơ ngác, vội bước đến nắm lấy tay nàng, tươi cười nói:

- Loan muội ! Đừng lo lắng vô ích. Hãy theo tỷ vào rừng xem thế nào.

Nàng dắt Thanh Loan và Lam Tiểu Diệp cùng nhau tiến thẳng vào rừng. Thần sắc họ rất thoải mái, hình như không có chuyện gì quan hệ xảy ra cả.

Bạch Vân Phi đưa mắt nhìn quanh, thấy trước mặt có một cái hang rộng chừng bốn trượng, hai bên vách đá dựng đứng, rêu xanh phủ đầy có dấu chân người qua lại. Nàng quay lại nói với Tiểu Diệp và Thanh Loan:

- Muội muội ! Theo ta biết thì hang này ẩn quanh lòng núi, và là cửa ra của phái Thiên Long. Chúng được Qui Nguyên Mật Tập ôm chạy vào khu rừng này, thế nào cũng bị năm đại môn phái hợp nhau chặn các ngõ chánh đánh vào. Chúng túng thế phải chạy ra ngõ này. Vậy chúng ta hãy ở lại đây giữ miệng hang, may ra đoạt lại được Qui Nguyên Mật Tập.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Hiện giờ chín đại môn phái đang chú tâm vào việc đoạt lấy Qui Nguyên Mật Tập. Nếu chúng ta có đoạt được, chưa chắc đã về mình. Một khi họ hợp sức với Thiên Long Bang thì chúng ta làm sao đấu lại. Theo ý muội thì cứ chờ khi nào có cơ hội tốt sẽ đoạt lại là hay hơn.

Bạch Vân Phi cau mày nói:

- Đây là một cơ hội thuận tiện nhất còn gì nữa. Nếu chúng đến đây mình đoạt lấy, rồi tẩu thoát trước khi năm đại môn phái đến đây.

Lam Tiểu Diệp than:

- Muội tin chắc rằng với chút ít công lực của chúng ta không thể chống nổi sức nội gia uyên thâm của họ.

Bạch Vân Phi thấy Lam Tiểu Diệp không tự tin lấy mình tức giận nói:

- Thiên Cơ Chân Nhân trước kia dùng hai tay không thắng năm đại môn phái một cách dễ dàng, được phong đệ nhất võ lâm. Sau đó có Tam Âm Thần Ni đến tranh chức vô địch võ lâm. Hai bên đấu nhau đến đổi bị nội thương, từ thù hóa thành bạn, hợp sức tàn lập ra quyền Qui Nguyên Mật Tập. Ngày nay Lam muội đã được là truyền nhân của hai vị thần nhân đó, tại sao lại tỏ ra là một người bất tài bất lực như vậy.

Lam Tiểu Diệp cúi đầu xuống đất thở ra, rồi nín lặng không đáp.

---- oOo ----